

JACODINE VAN DE VELDE

Zwarte koffie, Macchiato en Takken thee

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

*Women are like teabags.
We don't know our true strength
until we are in hot water.*

Eleanor Roosevelt

Februari

1

Terwijl ik nog wat verder mijn capuchon in duik, duw ik met mijn rechterhand en het voorwiel van mijn fiets de poort open. Er waait een gure februariwind en inmiddels is het gestopt met zachtjes regenen. Het regent pijpenstelen.

Als ik de tuin in kom en mijn blik voorzichtig opricht, zie ik binnen een gezellig tafereel. Door de tuindeuren bij de eettafel straalt het warme licht van de ouderwetse kroonluchter boven de tafel me tegemoet. Ik zet mijn fiets in de schuur en glimlach bij de gedachte aan tante Saar, mijn oudtante naar wie ik vernoemd ben en van wie ik dit huis een paar jaar geleden heb geërfd. Ze wist dat ik als kind al zwaar onder de indruk was van die lamp en als ik weer eens bewonderend naar de sprankelende lichtjes stond te kijken, die het hele plafond en een deel van de muren met fonkelingen bezaaide, zei ze altijd gekscherend: 'Als ik er niet meer ben, is hij voor jou, Sara.' Nooit gedacht dat met die lamp ook het hele pand naar mij zou gaan.

Vanuit de deuropening van het schuurtje kijk ik naar mijn vader, die met mijn twee meisjes aan de tafel zit. De bijna driejarige Liv stuitert

enthousiast op en neer en mijn glimlach wordt breder als ik zie hoe mijn vader zijn hoofd in zijn nek gooit en het uitschatert. Hij geniet zo intens van zijn kleinkinderen en kijkt iedere week weer uit naar hun oppasdag.

Links, achter het grote raam van de keuken, zie ik een beweging en mijn blik schuift die kant op. Mijn moeder loopt naar het fornuis en roert in een pan. Als op commando begint mijn maag te knorren. In gedachten ruik ik de geur van haar overheerlijke pastasaus al, die staat in mijn geheugen gegrift.

Ik stap de schuur uit, terug de regen in, en schop de deur achter me dicht voordat ik een sprintje naar de keukendeur trek. Drijfnat stap ik de warmte van het huis binnen.

‘Hoi, mam,’ zeg ik terwijl ik mijn jas voorzichtig van me afschud om te voorkomen dat ik de hele keukenvloer nat druppel.

‘Dag, lieverd.’ Mijn moeders gezicht betreft als ze ziet hoe nat ik ben. ‘Ik zei nog tegen je vader dat hij je moest ophalen.’

Ik grinnik. ‘Dat weet ik. Hij appte al. Maar dat is helemaal niet nodig. Ik smelt niet van een beetje regen.’ Ik schop mijn zwarte gympen en kletsnatte sokken uit en blijf dan even staan om te bedenken wat ik het beste kan doen.

‘Trek die broek uit en ga even lekker onder de douche.’ Mijn moeder heeft blijkbaar hetzelfde idee als ik, want ik probeer mijn jeans al over mijn benen te stropen. De huid van mijn benen, die stukje bij beetje tevoorschijn komen, is knalrood van de kou.

In slechts mijn onderbroek en trui loop ik op blote voeten door de halfopen keuken naar de eetkamer. Mijn kleren ruim ik zo wel op.

‘Mama! Opa speelt stout,’ roept Liv direct zodra ik de kamer in loop. Haar ogen schitteren fel van verontwaardiging.

Glimlachend geef ik mijn vader een kus op zijn wang en woel door zijn dunner wordende grijze krullen. ‘Dat weet ik, moppie. Dat deed hij vroeger bij mama ook altijd.’

‘Hé, niets van waar,’ protesteert mijn vader. ‘Ik moet hier mijn uiterste best doen om niet door dit vrouwenbolwerk onder de voet gelopen te worden.’

Lachend loop ik om de tafel heen om na Liv, die op haar Tripp Trapp-stoel naast mijn vader zit, ook Jenna een kus te geven. Mijn vijfjarige dromer strekt haar armen al naar me uit en ik geef haar een knuffel. Ze moet er nog steeds een beetje aan wennen dat ik sinds een maand weer aan het werk ben gegaan.

‘Je benen zijn helemaal koud,’ zegt ze terwijl ze met haar hand over de zijkant van mijn bovenbeen wrijft.

‘Ja, dat klopt. Daarom ga ik eerst even snel douchen. Helpen jullie opa met tafeldekken? Dan kunnen we daarna met z’n allen eten.’

Ze knikt gewichtig en ik druk een kus op haar hoofd voordat ik over de houten plankenvloer naar de gang loop. Ik ben dol op dit huis en de mij zo vertrouwde geluiden van de vloeren, de balken op de zolder en het kraken van de dakkapel op onze slaapkamer bij dit soort weer.

Na de heerlijk opwarmende douche sta ik twijfelend voor mijn kast. Mijn blik schuift van de hangers met spijkerbroeken naar de joggingbroek die op de stoel in de hoek van de kamer hangt. Stef maakte gisteren een opmerking over mijn outfit toen ik in een trui en die joggingbroek onder een dekentje op de bank zat genesteld voor een ontspannen avondje Netflix. Ik weet eigenlijk nog steeds niet of hij het nou meende of dat het maar een grapje was toen hij zei dat ik net een tokkie leek.

Ik haal mijn schouders op en trek de zachte joggingbroek aan. Kan mij het schelen, ik ben toch in mijn eigen huis?

Wanneer ik beneden kom, is de tafel gedekt en komt mijn moeder net met een grote pan spaghetti de keuken uit gelopen. Ik werp een blik de woonkamer in.

‘Is Stef er nog niet?’ vraag ik verbaasd en kijk op mijn horloge. Bijna half zeven. Hij had er al moeten zijn. Een vleug irritatie welt in me op. Het lijkt tegenwoordig meer gewoonte dan uitzondering te zijn dat hij te laat voor het eten thuiskomt. Ik vis mijn telefoon uit mijn tas om te checken of hij me heeft geappt.

‘Nee,’ roept Liv. ‘Maaj ik wil eten hoor.’ Vastberaden klimt ze op haar stoel.

Mijn moeder kijkt van Liv naar mij. ‘Wil je op hem wachten?’ vraagt ze weifelend.

Ik werp mijn mobiel op de bank, geen bericht van Stef. Ik schud mijn hoofd, maar voordat ik mijn moeder antwoord kan geven, is Jenna me al voor.

‘Papa eet altijd alleen, als wij al klaar zijn,’ mompelt ze met haar duim in haar mond. Ze zit bij mijn vader op schoot, die me met een onderzoekende blik aankijkt.

Ik voel mijn wangen warm worden en probeer de situatie een beetje te verzachten. ‘Nou, niet altijd, Jenna. Papa heeft het gewoon een beetje druk op kantoor.’ Ik glimlach geforceerd

naar mijn vader, die niet onder de indruk lijkt van mijn vergoelijkende woorden. Tegen mijn moeder zeg ik: 'Laten we maar beginnen, hij zal zo wel komen.'

Eenmaal aan tafel zakt mijn spanning door het vrolijke geklets van de meisjes. We zijn bijna klaar met eten als Stef binnenkomt. Hij vangt Liv op, die van haar stoel is gesprongen en op hem af vliegt. 'Hé, kleine drukteschopper.'

Ondanks mijn eerdere irritatie smelt mijn hart ook nu weer bij het vertederende beeld van mijn lange, knappe man met onze kleine, blonde krullenkopjes. Gezien zijn donkere haren en ogen had ik nooit gedacht dat onze kinderen dezelfde blonde haren als ik zouden krijgen, al zijn bij mij de krullen in de loop der jaren grotendeels verdwenen en heb ik slechts nog een lichte slag in mijn haar.

Nadat Stef iedereen heeft begroet, neemt hij plaats aan tafel en krijgt van mijn moeder zijn opgewarmde bord spaghetti. Hoewel hij vraagt hoe mijn dag bij Bagels was, lijkt dit vooral voor de vorm te zijn, want zoals altijd is hij niet echt geïnteresseerd in het antwoord en richt hij zijn aandacht op de meiden. We praten wat over koetjes en kalfjes en mijn vader vraagt hoe het

op de zaak gaat.

Stef is een jaar ouder dan ik, drieëndertig, en is nu twee jaar als notaris in het kantoor van zijn vader werkzaam. De laatste tijd heeft hij het druk en maakt hij meer uren dan voorheen, dus het verbaast me niet dat hij zegt dat hij na het eten in de studeerkamer nog wat werk moet afmaken. Met een schuin oog kijkt hij daarbij naar mij.

‘Gezellig, Stef,’ reageer ik voordat ik mezelf kan inhouden.

‘Ik vind het ook niet altijd gezellig als jij werkt, Saar.’ Mijn naam spreekt hij op zo’n denigrerend toontje uit, maar gezien het publiek dat we hebben, negeer ik zijn opmerking en begin af te ruimen.

Mijn moeder volgt me de keuken in.

‘Alles goed tussen Stef en jou, Sara?’ vraagt ze me terwijl ik de borden afspoel. Met haar heup tegen het aanrecht geleund, kijkt ze me met een ongeruste blik aan, maar ik ontwijk haar blik en buk om de borden in de vaatwasser te zetten.

‘Ja hoor.’ Ik weiger mezelf neer te zetten als zeurderige echtgenote en spreek mezelf streng toe dat ik blij moet zijn dat ik een man heb die zo gedreven is.